

[Arbejdsministeren.]

Det er det synspunkt, jeg lægger til grund. Jeg ved godt, at landsarbejdsnævnet er kommet med en anden indstilling, og det, vi her står over for, er ganske enkelt, at når arbejdsgiver- og lønmodtagerrepræsentanter har så meget andet at slås med hinanden om, hvorfor skulle de da gøre det på et område, hvor det er staten, der måske vil betale stridsomkostningerne eller fredsomkostningerne? Det er en opgave, som jeg finder jeg har, og som jeg egentlig også finder folketinget har: at påse, at vor lovgivning og de udgifter, der knytter sig dertil, står i rimeligt forhold til de hensyn, som vi søger at fremme. Vi bør passe på ikke at kompromittere arbejdsmarkedspolitikken ved under dække af arbejdsmarkedspolitik at påføre det offentlige udgifter, som i realiteten ikke har alverden med arbejdsmarkedspolitik at gøre.

Spørgsmålet om mobiliteten på arbejdsmarkedet og om fjernanvisninger, som jeg vel kort kan kalde det, har været drøftet og omtalt af vistnok samtlige ordførere. Jeg vil gerne om dette spørgsmål mere principielt sige, at administrationen af fjernanvisningerne, administrationen af arbejdsformidlingen i det hele taget, skal være både effektiv og hensynsfuld. Det er ikke altid let at forene disse to hensyn; der må være tale om en afvejning, og jeg synes personlig, at arbejdsformidlingen rundt om i landet skiller sig ganske godt fra den opgave at afveje hensynet til effektiviteten med hensynet til de menneskelige aspekter i disse vanskelige sager. Jeg har vistnok aldrig nogen sinde i den tid, jeg har været arbejdsminister, fået henvendelser fra personer, der føler, at de har været genstand for overgreb i disse spørgsmål.

Jeg vil da også gerne sige — og det er bl. a. til fru Hanne Reintoft — at den praksis som gælder for fjernanvisninger, er tilvejebragt i den periode, hvor arbejdsanvisningen lå under arbejdsløsheds-kasserne; det er den, der bygges videre på.

I forbindelse med den aktuelle drøftelse om Århusmurerne vil jeg gerne sige, at vi lever jo i et samfund, hvor fremskridt og økonomisk vækst, som vi alle sammen stiller krav om, er betinget af omfattende strukturændringer i samfundet og i erhvervslivet. Disse strukturændringer stiller nu engang

krav om mobilitet både i geografisk, erhvervmæssig og faglig henseende hos den arbejdskraft, som søger sit udkomme, sin indkomst og sin indkomststigning i erhvervslivet.

Landmænd og detailhandlere har deres arbejdsplads uden for deres dør, de har den i tilknytning til deres bopæl, og deres faglige og geografiske mobilitet er der ikke andre der stiller dem spørgsmål om. Men det volder dem vanskeligheder at følge med i den almindelige indkomstudvikling, og det er en kendsgerning, at tusinder hvert år går fra selvstændig virksomhed inden for disse områder over til det almindelige lønmodtagermarked. Det gør de, fordi det betaler sig bedre indkomstmæssigt, og fordi der for lønarbejdermarkedet er bedre sociale ordninger end dem, der gælder for selvstændige erhvervsdrivende. Manglende mobilitet har ganske klart sin pris, og det er altså ikke alle blandt de selvstændige erhvervsdrivende, der er glade for at betale denne pris.

Vi må ikke lade de i mangfoldige henseender vanskelige mobilitetsproblemer ligge. Det er klart, at der er menneskelige problemer, der må tages hensyn til. Jeg mener, de bliver taget på den måde, som arbejdsformidlingen praktiserer sin arbejdsformidlingsvirksomhed på. Hvis vi lukkede øjnene for disse mobilitetsproblemer og sagde, at de slet ikke skal løses — og det er der jo enkelte her i salen der mener — ville det i praksis betyde, at vi overlod mobiliteten på det danske arbejdsmarked alene til udenlandsk arbejdskraft, og det vil vi jo heller ikke. Også til den side er der mange hensyn at afveje mod hinanden.

Til hr. Simonsen vil jeg gerne sige, at de problemer, han var inde på vedrørende julelukning og vedrørende privatpensionister — lovens § 56, stk. 3 — finder jeg er egnede til drøftelse i det folketingsudvalg, som kommer til at beskæftige sig med dette lovfor-slag.

Hr. Robert Christensen fremkom med ønsker om en lokaliseringspolitik og en egnudviklingspolitik. Jeg havde ligesom en fornemmelse af, at hr. Robert Christensen ikke helt var klar over, at sådan én har vi. Den er blevet strammet op og styrket inden for de senere år, og udviklingen i henseende til virksomheders etablering viser, at denne lovgivning virker. Lokaliseringspolitik til